

Zorlu Dönemeçler 2 B3 Ac

– conı · 01 Mart 2013

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1.A MERİKA'YA YOLCULUK

1960 yılıydı. Bu yıllarının politik ortamı, herkesçe malumdu. Herkes, bilhassa orta halli vatandaşlar, subay ve astsubaylar dahil, hayat pahalılığında şikayet ediyorlardı.

Bu arada, Hava Kuvvetlerinden gelen bir emre göre, Amerika'ya, ikmal kursu için subaylar gönderilecekti. Bir subay isminin bildirilmesi isteniyordu. Üs komutanlığı, benim ismim üzerinde duruyordu. Kd. ütğm. Ramiz ise kendi isminin bildirilmesini arzu ediyor, bu yönde kulis faaliyetlerine geçmiş bulunuyordu. Evet herkes tarafından takdir edilen, çalışkan bir insandı ama sosyal davranışları iyi değildi. Hem de doğru, dürüst İngilizce bilmiyordu.

Netice olarak, 4ncü Üs komutanlığı bağlı olduğu 1nci. Tak.Hv.Kuvvet K.lığına ikimizin ismini de bildirerek, seçimi onlara bırakmıştı.

Günler geçmiş, Kuvvet Komutanlığından cevap gelmemişti. Bir gün oraya gittim, Loj. Bşk. Özcan Alb.ya durumu anlattım. (Ki onu uzun zamandır tanıyordum). "Peki ben ilgilenirim" demiş, ben de üsse geri dönmüştüm.

Bir hafta sonra, üs komutanlığına resmi bir emir gönderilmiş ve benim Amerika'ya gönderilmem gerektiği bildirilmişti. (Bu hususta Loj. Bşk. Kd. Alb. Özcanın rolü olup olmadığını öğrenemeyecektim. Çünkü Amerika'dan döndüğümde, yaş hattından emekli edilmişti.)

Hv. K. K.lığından gelen emre göre, Mayıs ayının sonuna doğru Amerika'ya hareket etmemiz gerekiyordu. Bu sebeple Bedia yengeye bir mektup yazıp kiralık ev bulmasını, durumun acil olduğunu bildirdim. Yavaş, yavaş da eşyaları toplamaya başlamıştık. Zaten eşya olarak fazla da bir şeyimiz yoktu.

A. KADIKÖYDE ÜÇÜNCÜ EV

Kısa zamanda cevap geldi. Kendilerine ve çocukların evlerine yakın, Elmalı Çeşme sokağında bir ev tuttıklarını bildirmişti.

Oraya taşındığımızda gördük ki, gerçekten tuttıkları ev, hem çocuklara hem de Bedia yengelerin evine yakındı. Ayrıca Salı pazarına ve Hatice halanın evine de yakındı. Ev sahibesi yaşlı bir kadındı. İzmitli, Hanife ablanın kızı evlenmiş, yaşlı kadının gelini olmuştu. Semahatın sayesinde bu ev bulunmuştu. Sokak üzerinde ahşap bir evdi, alt kadında ev sahibesi, üst katında da , biz oturacaktık. Tek kapıdan girmek suretiyle, ahşap bir merdivenle üst kata çıkılıyordu. İki yatak odası, geniş bir salon, mutfak, tuvalet ve banyo vardı.

Biz Eskişehir'de iken, Bedia yengenin küçük kızı Sahire evlenmiş, Kocası Necdet beyle, Eskişehir'e tayin olmuşlardı. Kocası Necdet bey bankacıydı. Sahireden büyük olmasına rağmen, çok efendi insandı. Onu da çok sevmiştik. Evlerimiz yakındı. Görüşüyorduk. Şimdi de bir çocukları olmuştu. Adını Mehmet koymuşlardı. Onlardan ayrılırken çok üzülmüştük.

Bu arada çocuk deyince, acaba bizim neden çocuğumuz yoktu? Birinci kitapta da belirttiğim gibi, Bilecikte Orta Okul'da okurken, sıkıntılarım halen devam ediyordu. Allaha yalvarmıştım ve " Eğer çocuğum, benim gibi sıkıntı çekecekse, bana çocuk verme" diye dua etmişim. Dolayısıyla eşim iki defa hamile kalmış, ikisinde de çocuğu aldirtmiştik. Tabii bu kararımızda, Gülcan ve Gülşeni, benim de çocuklarım gibi hissetmemin ve sevmemin rolü vardı. Ayrıca eşim benim halamın torunu olduğuna göre, Gülcan da Gülşen de benim akrabam oluyordu. Üstelik, senelerce beraber yaşamıştık. Yani birbirimize yakındık. Büyüğü bana ağabey, küçüğü de dayı derdi.

Oraya taşındığımızda Gülcan artık nişanlıydı. Taşınma işi bittikten sonra, ben tekrar üsse geri dönmüştüm. Amerika'ya gitmem için daha zaman vardı.

Bir hafta sonu, yine irtibat uçağı ile arkadaşlar Yeşilkö'ye uçacaklardı. Ben de onlarla beraberdim. Komutanın emir subayı ile Fikret Yzb. benim gibi Anadolu yakasına geçiyorlardı. Onlara kiraladığımız eve kadar götürüp gösterdim. Ben Amerikadayken, maaşımı alıp eşime vereceklerdi. Öyle anlaşmıştık. Bana ise, Kurs ve harcırah parası olarak dolar üzerinden toptan ödeme yapmışlardı.

Bu arada, eşimin görevleri vardı. Damadın ailesiyle tanışmış, Onları eve de davet etmişti. Kendine göre de kızına çeyiz hazırlamalıydı. Hem annesinden kalan dükkanı satmış, hem de babasından kalan evin hissesinden paraları vardı ama Yasemini böylece sorunlarıyla bırakmak beni üzüyordu.

Bana verilen emre göre, 25 mayısta, Yeşilköy askerî üssünde bulunacaktım. Uçakla oradan hareket edecektik. Yeşilköy askerî üssüne ulaştığımda, bir Amerikan C-130 uçağının beklemekte olduğunu gördüm. Gidecek olan yalnız ben değildim, Çoğunluk Amerikalı askerî

personeldi. Ayrıca benim gibi ikmal kursuna gidecek olan Kadri Bnb. vardı. Balıkesir üssünden geliyordu. Uçağa bindiğimizde, askerî malzemelerle dolu olduğunu anladım. Yolcular için ise ayrı bir bölme hazırlamışlar, koltuklar koymuşlardı. Daha önce de malzeme taşıyan bu uçaklarda, aynı şeye şahit olmuşum. Uçakları ona göre dizayn etmişlerdi.

Uçak pist başına varınca, pilot rotamızı anons etti. Önce Atina, sora Bingazi (Libya), Azor adaları ve Çarliston(Amerika), Anladığın kadarıyla, Kadri Bnb.nın İngilizcesi pek iyi değildi. Ona pilotun anons ettiği rotayı tekrarlamak durumunda kaldım. Uçak havalandıktan sonra, Uçağın penceresinden dışarısını seyrediyoruz, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorduk. Yarım saat süren bir yolculuktan sonra Atina hava meydanına indik. Amerikalı personel, bir şeyler yiyip içmek için dışarı çıktılar ama biz iki Türk subayını indirmediler. . Sebebi ise, Yine Türkiye ve Yunanistan ilişkileri bozulmuştu. Herhangi bir tatsızlık çıkmasın diye böyle bir tutum içine girmişlerdi.

B. LİBYA VE AZOR ADALARI

Uçak, Atina Askerî Hava alanından 15-20 dakika sonra hareket etti. Geçtiğimiz yerleri görmek için pencereden dışarı bakıyoruz. Uçsuz bucaksız Akdeniz üzerinden geçerken ise, dışarı bakarken, koltuklarımızda uyuyakalmışız. Bingazi'de Amerikalıların askerî üssü vardı. Oraya indik. Yakıt alacak, uçuş ekibi değişecekti. Dolayısıyla, orada epey bir zaman kalmamız gerekecekti. Aklıma hemen, Turgut Reisin türbesi geldi. Şöyle bir araştırma yaptım. Arada epey mesafenin olduğunu öğrendim. Türbe Trablusgarbtaydı. Bu sebeple vazgeçtim. Turgut Reis, Osmanlının sayılı kaptanlarından. 1500 tarihlerinde, 80 yaşında iken, Bilfiil düşmanla çatışırken, Malta'da şehit edilmişti. Trablusgarb'a defnedilmiş, bilahare, türbesi yapılmıştı.

Akşama doğru, uçuş ekibi yenilenmiş olarak havalandık. Koca Atlas Okyanusunu geçecektik. Bu arada saat farkı da doğacaktı. Gece yarısı, Azor adalarındaki, Amerikan askerî üssüne indik. Her ne kadar uçakta yedirip, içiriyorlarsa da, herkes uçaktan indi ve gaziyona doğru yürüdük. Bir şeyler yemek, içmek istiyorlardı. Oralarda, bizdeki gibi erler hizmet etmediğinden her şey self servis şeklindeydi. Amerikalılar ve biz kuyruğa girdik. Amerikalılar, daha ziyade tost ve içecek bir şeyler sipariş veriyorlardı..

Sıra bana geldi. Ben de siparişimi verdim. Para ödemek üzere elimi arka cebime attım, para cüzdanı yoktu. Beynimden vurulmuşa döndüm. Diğer ceplerime de baktım, yoktu. Ya kaybetmiş, ya da düşürmüştüm. Cüzdanda topluca ödenen dolarlar vardı. Şimdi ne yapacaktım. Arkamda, kuyrukta olan Amerikalılar durumu anlamışlardı. Nöbetçi subaya telefon et, uçağı ve uçaktan gazinoya kadar geldiğimiz yolu araştırtsın tavsiyesinde bulundular. Nöbetçi subayına

telefon ettim. Durumu anlattım. "Peki, arattıracağım" Sözünü aldım. Ama için yine de rahat değildi..

15 dakika geçmeden, gazinoya bir siyahî girdi, elinde benim cüzdan vardı. İşçi olduğu her halinden belli oluyordu. Çok sevinmiştim. Sanki dünyalar benim olmuştu. Cüzdanı temizlik yaparken, oturduğum koltukta bulmuştu. Biz de adet olduğu üzere bir miktar bahşış vermek istedim, kabul etmedi. Ne kadar iyi, dürüst insanlar var diye düşündüm. Acaba böyle bir olay Türkiyemizde başıma gelseydi sonuç ne olurdu?!

Azor Adalarından hareketle, Amerikanın doğu sahillerindeki Charliston Askerî hava meydanına indik. Buradan bizi, domestik dedikleri iç hatlara yönlendirdiler. Gideceğimiz yere artık sivil uçaklarla uçacaktık. Terminal değiştirme sırasında sivillerin bana hayret ve gıpta ile baktıklarının farkına vardım. Düşününce bana böyle niye baktıklarını anladım. Ben resmi kıyafetliydim. Ve apoletimde de iki yıldız vardı. Sivillere göre burada, iki yıldız tümgeneral rütbesiydi. Askerler benim ütğmen olduğumu biliyorlardı ama, siviller ise bu durumu bilmiyorlardı., Dolayısıyla Bana genç yaşında tümgereral olmuş bir subay gözüyle bakıyorlar ve hayret ediyorlardı. Hayretimizi mucip olan bir başka şey de, Amerikalı subayların, 'Türkiye'de ihtilal oldu, siz ne düşünüyorsunuz' diye sormaları oldu. Böyle bir hadiseyi ilk defa Amerikalılardan duyuyorduk. 'Yorum yok (No commnet)' diye cevap verdik, ama içimizden hayırlı olsun demekten kendimizi alamadık.

C. AMARİLLO

Amerillo hava üssünde sivil uçaktan indik. Bizi askerî bir vasıta bekliyordu. Arabayla, Amerillo, İkmal ve Bakım Merkezine gittik. Burası çok geniş bir saha idi. Hem eğitim, hem de uçak bakım hangarları mevcuttu. Bizi önce, yatakhanelerin bulunduğu binalara götürdüler. Yatacağımız odaları gösterdiler. Tek kişilik fakat geniş bir odaydı. İçinde koltuklar, gar dolap, buz dolabı, tuvalet, banyo her şey mevcuttu. Oradan kahvaltı ve yemek yiyebileceğimiz gazino, oradan da eğitim göreceğimiz tek katlı binaları gösterdiler. Yatak odalarının bulunduğu bina ile burası arasında epey mesafe olmasına rağmen, yürüyerek gitmek mümkündü.. Sabahları dokuzda derslikte bulunmamız gerekiyordu. Kantin, revir ve şehir için her saat başı askerî otobüsler, kalkıyordu. Hafta sonları otobüslerle oralara gidebilecektik.

Seyahatimiz uçakla da olsa anlaşılan yorulmuştu. O gece, yatakların rahat olması ve yorgunluk nedeniyle rahat bir uyku uyumuştuk. Ertesi sabah, yattığımız yere yakın olan gazinoda kahvaltımızı yaptıktan sonra sınıfların bulunduğu binaya gittik. Dersliklerde bizim gibi müttefik devletlerden gelen subaylar olduğu gibi, çoğunluk Amerikanın muhtelif birliklerinden kurs için gelen subaylardan oluşuyordu. Böylece eğitime başlamış oluyorduk. Artık günlerimizin çoğu dersliklerde geçiyor, hafta sonlarında da Amerikan PX(Kantin) i, gazinoları ve Amerillo

şehrinde geçiyordu. Bu arada, bir Amerikalı Ütgm.le (Poal) tanıştım. Hatta beni eşi ve iki çocuğu ile de tanıştırdı. Hem kendisi hem de eşi ve çocukları sapsarı idiler. Çocukları çok sevimliydi. Şehirde oturuyorlardı. Kurs'u bitirdikten sonra nereye tayin edileceklerini merak ediyorlardı. Artık, Ütgm. Poal ile arkadaş olmuştuk.(Türkiye'ye döndükten sonra da mektuplaşacak, bana ailece fotoğraflarını gönderecek ve Alaska'ya tayin olduğunu bildirecekti)

Kursta, dersler daha ziyade, uçak malzemeleri için hazırlanmış kataloglar üzerinden sürüyordu. Bu kataloglarda, uçakların tiplerine göre, binlerce kalem malzemenin çizimler halinde uçak yedek ve ana parçaları gösterilmişti. Her parçaya ait de parça ve stok numaraları yazılmıştı. Mühim olan bu parçaları ve onların parça ve stok no:larını doğru olarak bulabilmektir. Bu kataloglar, hem ikmal personeline, hem de bakım personeline hitap ediyordu. Bakımcılar, istek yaparken bu parçaların stok no: larını iyi tespit etmesi gerekiyordu. Kataloglar ve teknik terimler hep İngilizce idi. Bazen bizim gibi Amerikalılar da anlamakta zorluk çekiyorlardı. Sıkıştığımızda da öğretmenlere sormak durumunda kalıyorduk. Türkiye'ye döndüğümüzde işimize yarayacak çok şey öğreniyorduk.

Kadir Bnb. yön bulma bakımından biraz zayıftı. Haftalar geçmesine rağmen, gitmek istediği yönü (Örneğin : sabah dersliğe, akşam üstü, yattığımız binaya giderken yolunu şaşırması) bir türlü bulamıyordu. Muhakkak beraber gitmemizi istiyordu. Benden kıdemli olduğu için onun dediğini yapıyordum. Dolayısıyla, PX ve şehir'e giderken de hep birlikteydik.

Bir gün derse gittiğimizde, Yzb. Hamdi(Gandi) ve arkadaşıyla karşılaştık. Arkadaşını ilk defa görüyordum. İki de ikmal kursuna gönderilmişti. Bizi, arkadaşı, Yzb. Ertuğrul ile tanıştırdı. Yzb. Kursa Bandırmadan katılıyordu. Hamdi Yzb.yi Gördüğüme çok sevinmiştim. Nede olsa bizim nikah şahidimizdi. Bana çok yakın ve efendi bir insandı.

Aradan bir müddet geçtikten sonra, Okul olarak, bölge içinde görülecek yerlere gezintiler tertiplemişlerdi. Kanyon (canyon) diye görülmeye değer bir yere götüreceklerdi Oraya gitmeden önce Öksüz(orphan) çocukların barındığı tesislere uğrayıp, onlarla öğle yemeği yiyecektik.

Öğle yemeğini, hava güzel olduğu için, tesisin bahçesinde hazırlamışlardı. Çocuklar cıvı, cıvıldı. Dünyanın her tarafında olduğu gibi, çocuklar çok sevimliydi, cana yakındılar, her birinin gözleri pırıl, pırıl parlıyordu. Hele yemek yerken cıvıltıları insanın kulağını okşuyordu.. Çok da kalabalıklardı. Amerikalı kursiyerler dahil biz de kalabalıktık. Bu ziyaretin bir manası olması lazımdı. İdarecilere biraz para yardımı yapsam ayıp mı olurdu acaba? diye düşünüyordum. Ben böyle aklımdan geçirirken, arkadaşım Poal'un cebinden cüzdanını çıkarıp idarecilere para verdiğini gördüm. Ben ve diğer arkadaşlar da onu takip ettik. İçim rahatlamıştı.

Çocuklar ve idarecilere veda ettikten sonra, otobüslere bindik bahsi geçen Büyük Kanyonu görmek için yola koyulduk. Kanyon bölgesi, gerçekten görülmeye değer bir yerdi. Derin bir vadi boydan boya uzanıyordu. Tabiat senelerce uğraşmış, şekilden, şekle sokmuştu. Yeşillikler, çöller, şelaleler, Bizim Ürgüp bölgesine benzeyen yönleri çoktu. Gözleri büyüleyen oluşumlar vardı. gez, gez bitmiyordu. Bakmaktan, izlemekten büyük zevk almıştık. Aksam üstü okul'a dönerken, duyduğumuz zevk devam ediyordu.

Hamdi ve Ertuğrul Yzb.larla konuşurken, Diş tedavisi için revire gideceklerini öğrendik. Kadir Bnb. ile, biz de gitmeye karar verdik. NATO andlaşmalarına göre, sağlık hizmetleri parasız sağlanıyordu. Diş doktoru orta yaşta bir kadındı. Ağzımı açtırıp dişlerimi kontrol etti. 'oo, çok sağlam dişleriniz var, kökleri de güçlü görünüyor, hiç de çürük yok, biraz temizlersek iyi olur' dedi. Doktorun bu sözleri beni sevindirmişti.

Bir gün de dersliklerin önünde, Hamdi ve Ertuğrul Yzb.ları göremedik.

. Sorup, soruşturduk, kaza geçirdiklerini, bu sebeple hastanede yattıklarını öğrendik. Hocalardan izin alarak , onları ziyaret için hastaneye gittik. İki de kafa, göz sarılı yatıyorlardı. "Nasıl oldu bu kaza?" diye sordüğümüzde, şöyle cevap aldı: 'Gezip, etrafı görmek maksadıyla, bir araba kiralamışlar, Tarlalar arasındaki yoldan giderken, önlerine bir sığır sürüsü çıkmış, onlara çarpmamak için direksiyon kırınca şarmpole yuvarlanmışlar'. Olayı gören bir Amerikalı da alıp, hastahaneye getirmiş. Arabayı kullanan da Ertuğrul Yzb. imiş. Doktorlar, 10 gün hastanede kalmaları gerektiğini söylemiş. Üzüntülerimizi,ve geçmiş olsun dilekelerimizi belirttikten sonra yanlarından ayrılmıştık...

Biz yakında Türkiye'ye dönecektik. Buraya gelmeden önce eşime söz vermiştim. Bir buz dolabı, bir de elektrikli süpürge getirecektim. Westinghouse marka bir buz dolabı ile, General Electric marka bir elektrik süpürgesi aldım. Maalesef ikisi de 110 volt cereyanlıydı. Bu sebeple de iki tane transformator almak mecburiyetinde kaldım. Nakliye hususunda da anlaştık, bir nakliye firmasıyla aldığım malları, Türkiye'ye verdiğim adrese göndereceklerdi. Eşim, Gülcan ile Gülşen ve tanıdıklara da hediyeler almam gerekiyordu. Hatta Gülca'nın doğacak çocuğuna bir şeyler almayı düşünmüştüm. O devirde naylondan yapılan çamaşır ve çoraplar moda idi. Buluz, gecelik, çorap vs. alırken naylon olmasına dikkat etmiştim. Yine o sıralar, çocuklar için kovboy kıyafetleri ve tabancaları moda idi. Doğacak torun için de kovboy kıyafeti ve tabancası almıştım.